

KUTYA

Téli Patyomkin-táj, csupasz erdő, nincs nyoma másnak,
konstans másnap, szűkre szabott hógömb közepén. A
társas létre esély sincs, toxikus énem a gátja,
mert szociális kapcsolatokban sincs rutinom, meg
kéj és vér, csak e kettő hoz még lázba. Öl és öl.
El nem játszom a falkavezért, felfaltam ezért mind.

CICA

Ő már nem, csak a rácsok futnak körbe előtte,
rács, rács, rács, rács, rácsukták, és mást azokon túl
nem lát, mintha nem is lett volna világ odakint, itt
centrifugális üresség, fád a pupilla, de tűri –
fásul a mozgás, még pár duc-duc, utána enyészet,
nem pont így képzelte el otthon azért az egészet.

LEVEGŐ

Azt, ahogy ott a kezed nyújtod, sohasem feledem majd.
Tudtad jól, mit akarsz, tele minden mozdulatod meg-
értéssel, szeretettel, hosszú ujjaid ágak,
lógnak a víz tetejére, egy annyira nem szomorúfűz,
inkább aggódó fa. Talán ez egy új lehetőség
új életre, egy új tánc kellene már, a keringő
örvénylés, unalomba fog engem fojtani, fárad
egyre a láb, és szúr a tüdő, mosolyom sem a régi.
Vágyom az érintésed, végre egy emberi kontakt,
számam szóra nyitom: szia, már nem megy, bocsi, bluggy-bluggy.

ORIZA

Pillantásom a terrárium üvegén elakad,
mögötte neonfolyó vibrál,
párhuzamos hullámai közül
egy ijedt, kopasz arc bámul.
Csont és bőr, törpeszerű,
csak bámul maga elé folyton, némán,
majd énrám. Utálok vele összezárva lenni,
és ez idővel se javult. Semmit.
Néha jönnek ugyan, akik szoktak,
de sosem az, kinek kellett volna.
Kiemelnek, a másikat is, megetetnek
táppal, mindig ugyanazzal,
de legalább addig sem láthat! –
hiszen úgyis megint összezárnak velem.
Hetek teltek el ezzel, meg hónapok,
évek, évtizedek, és még mindig
nem tudom, kettőnk közül melyik vagyok,
és hogy mikor jönnek végre értem?
Várom, hogy pattan az üvegburok.